

[Schlüter.]

tagne lovtekster, måske ikke i det tørre tekniske sprog, vi giver selve lovteksten, men måske i „oversættelse“ Jeg tror ikke man skal annoncere alle lovtekster, det ville være for meget af det gode. Nogle er så specielle, at de alene interesserer kredse af fagfolk, men andre love har en så bred almen interesse, at det er en naturlig ting, at staten kundgør lovstoffet, ikke blot formelt i Lovtidende, men også gennem den almindelige dagspresse, som hver dag læses af befolkningen. Annoncer må her være den naturlige form.

Når nu hr. Svend Andersen (Rosk.a.) her for et øjeblik siden med et enestående ordvalg ligesom forsøgte den præsumption, at her ville være tale om reklame for de eksisterende partier, så synes jeg nok, det var for optimistisk bedømt. Det vil sandelig ikke i sig selv være nogen reklame for folketinget at offentliggøre lovtekster, det kan jeg forsikre om. Det er heller ikke meningen. Meningen er at yde en service over for befolkningen, og det synes jeg er en rigtig tanke i beslutningsforslaget.

Statsministeren var inde på, at en øget annoncering kan rejse spørgsmålet, hvorledes man skal fordele annoncerne, og statsministeren nævnte, at der foreligger den mulighed, at en omfattende statslig annoncekampagne vil kunne være en særlig fordel for de store dagblade. Jeg indrømmer, at muligheden er der, og det skal der jo ses nærmere på, men jeg er ikke sikker på, at formodningen holder stik. Det siger sig selv, at hvis man fra statens side annoncerer til almindelige millimeterpriser i forhold til oplagstal, så bliver det i kronebeløb meget betydelige tal, som går til de største blade. Måler man derimod annonceringen på den måde, at man spørger: hvor mange procent er det mon af de enkelte blades årlige annonceindtægt? så tror jeg nok, det vil vise sig, at for de store københavnske dagblade, vi tænker på, vil det som procent af samlet annonceindtægt være et lille tal, medens derimod et antal helsides eller halv-sides annoncer fra statens side i de mindre blade vil være en væsentlig procent af den årlige annonceindtægt og derfor betyde meget for de pågældende aviser. Men det skal vi selvfølgelig alt sammen se nærmere på.

Den danske presse, det er i alt fald mit

indtryk, er i dag mere alsidig, end den var for år tilbage. Der er ikke i dag på samme måde et meningsmonopol som i gamle dage. Det gælder selv for Aktuelt. Derfor synes jeg nok, det var en forunderlig tanke, hr. Lysholt Hansen fremførte, da han sagde, at større journalistindflydelse måske kunne være vejen til at sikre en større alsidighed, og hr. Lysholt Hansen mente, at der var brug for større alsidighed. At større journalistindflydelse skulle føre til dette resultat, det er måske tvivlsomt. Denne optimistiske antagelse er naturligvis et vidne om hr. Lysholt Hansens lyse sind, men antagelsen savner ganske dokumentation. Det kunne nemlig gå stik modsat. I al fald vil jeg gerne sige, at jeg mener ikke, at der i dagens danske pressesituation er behov for at gøre den ansvarlige redaktion mindre ansvarlig.

Må jeg sige til sidst: dette forslag opfatter vi ikke som et forslag om statsstøtte til den danske presse. Det er et andet problem, det kan vi måske tale om en anden dag og hver især have vor mening om. Jeg forstår forslaget som et ønske om at undersøge: opfylder vi i dag vores naturlige informationspligt? Kommer vi til det resultat, at det gør vi ikke, så er der noget at tage fat på. Det, det her gælder om, er at give information, og er den rigtige vej at annoncere fra statens side, så er vi i al fald ikke fremmede over for den tanke.

Poul Dam (SF):

Da jeg hørte statsministeren og hr. Lysholt Hansen, greb jeg med iver efter forslaget, idet jeg fik en fornemmelse af, at jeg havde læst et forkert forslag. Det havde jeg altså ikke. Jeg lagde mærke til, at begge de herrer talte om en enkelt sætning i forslaget, nemlig den om avertering i dagbladene.

Det, der for mig er centralt i dette forslag, er understregningen af, at vi har behov for en tørret information om, hvad der foretages fra statslig side. Om det så skal ske ved avertering eller på en anden måde, det kan vi diskutere i udvalget. Det centrale er, at der findes et sådant behov.

Den ø, hvor centraladministrationen og folketinget befinder sig, er forbundet med omverdenen med syv broer, men man har undertiden en fornemmelse af, at alle disse broer er blevet afbrudt, og at vi her lever i en fuldkommen isoleret tilværelse, som be-